

ลินดอน เบนส์ จอห์นสัน

(พ.ศ. ๒๔๕๑-๒๕๑๖)

สุภัทรา น. วรรณพิน*

บทคัดย่อ

ลินดอน เบนส์ จอห์นสัน เป็นประธานาธิบดีคนที่ ๓๖ ของสหรัฐอเมริกา ระหว่าง ค.ศ. ๑๙๖๓-๑๙๖๙ สังกัดพรรคเดโมแครต (Democrat) เป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (ค.ศ. ๑๙๔๓-๑๙๕๗) และวุฒิสมาชิก (ค.ศ. ๑๙๕๙-๑๙๖๑) จากมลรัฐเท็กซัส (Texas) จอห์นสันเคยเป็นทั้งผู้นำวุฒิสมาชิกส่วนน้อยระหว่าง ค.ศ. ๑๙๕๓-๑๙๕๕ และเป็นผู้นำของวุฒิสมาชิกส่วนใหญ่เมื่อ ค.ศ. ๑๙๕๖-๑๙๖๑ ทำให้เขากลายเป็นบุคคลที่สำคัญที่สุดคนหนึ่งในวงการเมืองอเมริกัน และเป็นนักการเมืองที่เจนจัดในการหาเสียงจากสมาชิกในรัฐสภาอย่างหาผู้ใดเทียบได้ยาก ในสมัยประธาธิบดีจอห์นสัน รัฐสภาได้ออกรัฐบัญญัติปฏิรูปสังคมที่สำคัญหลายฉบับ เพื่อแก้ไขปัญหาเศรษฐกิจ สังคม และความยากจน อย่างไรก็ตาม การเพิ่มกำลังทหารอเมริกันจำนวนมาก เพื่อชัยชนะในสงครามเวียดนามได้ก่อให้เกิดการประท้วงที่ลุกลามใหญ่โตอันนำไปสู่การประกาศไม่ลงสมัครแข่งขันชิงตำแหน่งประธานาธิบดีอีกวาระหนึ่งของจอห์นสันใน ค.ศ. ๑๙๖๘

คำสำคัญ : ลินดอน เบนส์ จอห์นสัน, พรรคเดโมแครต, สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร, วุฒิสมาชิก

ลินดอน เบนส์ จอห์นสัน เกิดเมื่อวันที่ ๒๗ สิงหาคม ค.ศ. ๑๙๐๘ ในครอบครัวชาวไร่ใกล้กับเมืองสโตนวอลล์ (Stonewall) ในภาคกลางตอนใต้ของมลรัฐเท็กซัส (Texas) ปู่และพ่อของจอห์นสันเคยเป็นสมาชิกสภานิติบัญญัติของมลรัฐเท็กซัสมาก่อน ในขณะที่ศึกษาในโรงเรียนมัธยมที่เมืองจอห์นสันซิตี (Johnson City) จอห์นสันมีผลการเรียนดีเด่นและเป็นนักโด้ววาที่

ที่สามารถของโรงเรียน เนื่องจากครอบครัวทำไร่นาไม่ได้ผลฐานะทางบ้านยากจน จึงทำให้จอห์นสันต้องเดินทางไปหางานรับจ้างในมลรัฐแคลิฟอร์เนีย จนกระทั่ง ค.ศ. ๑๙๒๗ จึงกลับมาศึกษาต่อที่วิทยาลัยครูเซาท์เวสต์สเตต (Southwest State Teachers College) ที่เมืองซานมาร์คอส (San Marcos) มลรัฐเท็กซัส (ปัจจุบันคือ Texas State University) และสำเร็จการศึกษาใน ค.ศ.

๑๙๓๐ ในระหว่างเรียนจอห์นสันเข้าร่วมกิจกรรมการเมืองและการอภิปรายในมหาวิทยาลัยอยู่เสมอ นอกจากนี้ เขายังเป็นบรรณาธิการหนังสือพิมพ์ของมหาวิทยาลัยอีกด้วย

ในปีแรกหลังจบการศึกษา จอห์นสันเป็นครูสอนนิชาวาทศิลป์และการอภิปรายในโรงเรียนมัธยมแห่งหนึ่งของเมืองฮิวส์ตัน (Houston) เนื่องจากบิดาเคยเป็นสมาชิกสภา

* บรรณาธิการในคณะกรรมการจัดทำสารานุกรมประวัติศาสตร์สากล ภูมิภาคอเมริกา ราชบัณฑิตยสถาน

นิติบัญญัติของมลรัฐเทกซัส ๕ สมัย และใกล้ชิดกับแซม เรย์เบิร์น (Sam Rayburn) นักการเมืองท้องถิ่นผู้มีอนาคตไกลคนหนึ่งในสภานิติบัญญัติแห่งสหรัฐอเมริกา ทำให้จอห์นสันมีโอกาสช่วยหาเสียงให้กับริชาร์ด เอ็ม. คลีเบิร์ก (Richard M. Kleberg) จากพรรคเดโมแครต จนในที่สุดได้รับมอบหมายให้เป็นเลขานุการส่วนตัวของคลีเบิร์กผู้ซึ่งดำรงตำแหน่งสมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งสหรัฐอเมริกาคนใหม่จากมลรัฐเทกซัส

ที่กรุงวอชิงตัน ดี.ซี. (Washington D.C.) จอห์นสันได้มีโอกาสเรียนรู้งานการเมืองและแสดงความสามารถเป็นที่ยอมรับนับถือในหมู่แกนนำคนสำคัญของพรรคเดโมแครต อาทิ **ประธานาธิบดีแฟรงกลิน ดี. รูสเวลต์** (Franklin D. Roosevelt, ค.ศ. ๑๙๓๓-๑๙๔๕) **แซม เรย์เบิร์น** และรองประธานาธิบดีจอห์น แนนท์ การ์เนอร์ (John Nance Garner) ในระหว่าง ๔ ปีที่ทำหน้าที่เลขานุการของคลีเบิร์ก จอห์นสันได้พบรักและสมรสกับสตรีสาวจากเทกซัส **คลอเดีย อัลตา เทย์เลอร์** (Claudia Alta Taylor) ผู้มีชื่อเล่นในครอบครัวว่า **“เลดีเบิร์ด”** (Lady Bird) ทั้งสองได้เข้าสู่พิธีสมรสในวันที่ ๑๗ พฤศจิกายน ค.ศ. ๑๙๓๔ ทั้งคู่มีบุตรสาว ๒ คน คือ **ลินดา เบิร์ด** (Lynda Bird) และ **ลูซี เบนส์** (Luci Baines) เลดีเบิร์ดเป็นสตรีที่มีเสน่ห์ มีความสามารถ ขยันขันแข็ง และทะเยอทะยาน ทำให้เธอสามารถ

ช่วยงานของสามีในด้านต่าง ๆ เป็นอย่างดี

นับว่าจอห์นสันเป็นนักการเมืองที่มีอนาคตสดใสและเป็นที่รู้จักในแวดวงการเมืองของกรุงวอชิงตัน ดี.ซี. ตั้งแต่ ค.ศ. ๑๙๓๕ เป็นต้นมา ขณะนั้นประธานาธิบดีรูสเวลต์มี **โครงการนิวดีล** (New Deal) เป็นนโยบายสำคัญในการปฏิรูปประเทศและแก้ไขปัญหาเศรษฐกิจตกต่ำครั้งใหญ่ (Great Depression, 1929-1941) จอห์นสันศรัทธาทั้งในตัวของรูสเวลต์และโครงการนิวดีล ซึ่งเขาเชื่อมั่นว่าจะประสบความสำเร็จ ประธานาธิบดีรูสเวลต์ยังแต่งตั้งให้จอห์นสันเป็นผู้อำนวยการสำนักงานเยาวชนแห่งชาติ (National Youth Administration) ใน ค.ศ. ๑๙๓๕ ขณะที่จอห์นสันมีอายุ ๒๗ ปี เขาสามารถใช้ตำแหน่งดังกล่าวเป็นโอกาสในการศึกษาหาความรู้และการทำงานให้แก่เยาวชนในเทกซัสเป็นจำนวนมาก ประสบการณ์จากการทำงานในตำแหน่งดังกล่าวยังทำให้เขาสามารถสร้างฐานการเมืองที่เข้มแข็งในมลรัฐเทกซัสจากผู้ที่ได้รับประโยชน์และความช่วยเหลือในครั้งนี้อย่างดี

ใน ค.ศ. ๑๙๓๗ จอห์นสันได้รับเลือกตั้งเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจากมลรัฐเทกซัสในสภานิติบัญญัติแห่งสหรัฐอเมริกา สังกัดพรรคเดโมแครต ทำให้จอห์นสันได้มีโอกาสเรียนรู้จากประธานาธิบดีรูสเวลต์ เขายังเป็นผู้สนับสนุน

โครงการนิวดีลในระดับมลรัฐอย่างเข้มแข็ง อาทิ งานด้านพลังงาน การแก้ไขปัญหาน้ำท่วม การฟื้นฟูที่ดิน และการจัดหาที่อยู่อาศัย เมื่อใกล้สงครามโลกครั้งที่ ๒ จอห์นสันได้ร่วมอยู่ในกลุ่มของประธานาธิบดีรูสเวลต์ต่อต้านกลุ่มที่สนับสนุนการเรียกร้องสันติภาพ (Pacifist) และการอยู่โดดเดี่ยว (Isolationist) ของสหรัฐอเมริกา จอห์นสันแสดงออกอย่างชัดเจนว่า สหรัฐอเมริกาต้องมีบทบาทสำคัญในกิจการระหว่างประเทศ นอกจากนี้ ในฐานะคณะกรรมการกิจการทหารเรือ (Naval Affairs Committee) จอห์นสันยังเรียกร้องให้สหรัฐอเมริกาพัฒนากองทัพเรือให้เข้มแข็งอีกด้วย

ใน ค.ศ. ๑๙๔๑ จอห์นสันพบความผิดหวังทางการเมืองเป็นครั้งแรก เมื่อเขาลงสมัครแข่งขันชิงตำแหน่งวุฒิสมาชิกของมลรัฐเทกซัส และพ่ายแพ้แก่ **ดับบลิว. ลี โอ แดเนียล** (W. Lee O' Daniel) ผู้ต่อต้านโครงการนิวดีลของรูสเวลต์ ในขณะที่พรรคเดโมแครตในมลรัฐเทกซัสแตกแยกเป็น ๒ ฝ่าย ฝ่ายหนึ่งสนับสนุนรูสเวลต์ และอีกฝ่ายหนึ่งต่อต้าน โดยมีรองประธานาธิบดีการ์เนอร์เป็นผู้นำของกลุ่มหลังจอห์นสันลงสมัครแข่งขันโดยมีรูสเวลต์ให้การสนับสนุนอย่างเปิดเผย จอห์นสันให้คำมั่นสัญญาว่าจะสนับสนุนรูสเวลต์ต่อไป นอกจากนี้ยังเน้นบทบาทและความรับผิดชอบของสหรัฐอเมริกาในเวทีโลก แต่

จอห์นสันก็ต้องพ่ายแพ้แก่ดับบลิว. ลี โอ แดเนี่ยล หนึ่งในนักการเมืองแห่ง พรรคเดโมแครตที่ต่อต้านรูสเวลต์

อย่างไรก็ตาม จอห์นสันได้มีโอกาสแสวงหาประสบการณ์ในสภาผู้แทนราษฎรเป็นเวลาเกือบ ๘ ปี ในเดือนธันวาคม ค.ศ. ๑๙๔๑ เขาได้เข้าร่วมสงครามในกองทัพเรือของสหรัฐอเมริกาในมหาสมุทรแปซิฟิกและได้รับเหรียญกล้าหาญ (Silver Star) จากนายพลดักลาส แมกอาร์เทอร์ (Douglas MacArthur) จากนั้นได้กลับมายังกรุงวอชิงตัน ดี.ซี. ในเดือนกรกฎาคม ค.ศ. ๑๙๔๒ ตามคำสั่งของประธานาธิบดีรูสเวลต์ที่ต้องการให้สมาชิกวุฒิสภาแห่งสหรัฐอเมริกาทั้งหมดทำหน้าที่ออกกฎหมายอย่างเต็มที่

ระหว่างช่วงเวลาที่เหลือในสงครามโลกครั้งที่ ๒ จอห์นสันใช้เวลาส่วนใหญ่ในการพัฒนากองทัพอเมริกันให้เข้มแข็ง เมื่อสงครามสิ้นสุดลงเขาก็ยังคงเป็นหัวหอกในการสร้างความแข็งแกร่งทางอาวุธ รวมทั้งสนับสนุนนโยบายต่างประเทศใหม่ที่เรียกว่า “การสกัดกั้นสิทธิคอมมิวนิสต์” (Containment) ภายใต้การนำของประธานาธิบดีแฮร์รี เอส ทรูแมน (Harry S Truman, ค.ศ. ๑๙๔๕-๑๙๕๓) ส่วนแนวนโยบายภายในประเทศจอห์นสันก็เช่นเดียวกับคนอเมริกันโดยทั่วไป ภายหลังจากสงครามโลกครั้งที่ ๒ คือเปลี่ยนมาเป็นพวกอนุรักษนิยม โดยปฏิเสธที่จะร่วมมือกับฝ่ายเสรีนิยม

ที่ต้องการขยายโครงการนิวเคลียร์ไป จอห์นสันเพียงแต่ต้องการให้โครงการสำคัญ ๆ ที่รูสเวลต์ริเริ่มไว้ดำเนินต่อไป เขายอมรับว่ากลุ่มแรงงานมีอำนาจมากเกินไป จำเป็นที่รัฐบาลจะต้องควบคุมกิจกรรมต่าง ๆ ของกลุ่มแรงงานซึ่งความเห็นของเขาเป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไปในช่วงสงครามเย็นภายหลังสงครามโลกครั้งที่ ๒ จะเห็นได้ว่าในที่สุดจอห์นสันได้สนับสนุนกฎหมายแทฟต์-ฮาร์ตลีย์ (Taft-Hartley Act ค.ศ. ๑๙๔๗) ซึ่งเป็นกฎหมายที่ลดทอนสิทธิเสรีภาพของกรรมกรอย่างมาก

ใน ค.ศ. ๑๙๔๘ จอห์นสันสมัครแข่งขันชิงตำแหน่งวุฒิสมาชิก ซึ่งเขาเคยพ่ายแพ้มาครั้งหนึ่งแล้วเมื่อ ๗ ปีที่ผ่านมา ในครั้งนี้คู่แข่งในการเลือกตั้งรอบแรกของพรรคเดโมแครต คือ อดีตผู้ว่าการรัฐเทกซัส ค็อก สตีเวนสัน (Coke Stevenson) เจ้าของไร่ปศุสัตว์ผู้ที่ได้รับความนิยมในหมู่ชาวเทกซัส สตีเวนสันมีอายุมากกว่าจอห์นสัน ๒๐ ปี และอยู่ในกลุ่มที่ไม่พอใจโครงการนิวเคลียร์ในสมัยประธานาธิบดีรูสเวลต์และทรูแมน แม้ว่าสตีเวนสันจะเป็นพวกอนุรักษนิยม แต่เขาก็ได้รับความช่วยเหลือในการหาเสียงจากกลุ่มแรงงานที่ต่อต้านจอห์นสัน ซึ่งเป็นผู้หนึ่งที่ออกเสียงสนับสนุนกฎหมายแทฟต์-ฮาร์ตลีย์จนผ่านรัฐสภา

ในการรณรงค์หาเสียง จอห์นสันมักโจมตีสตีเวนสันว่า ไม่มีจุดยืน

ที่ชัดเจนเกี่ยวกับกฎหมายแทฟต์-ฮาร์ตลีย์ อย่างไรก็ตาม จากการหาเสียงอย่างมากทำให้เขาได้รับชัยชนะในการเลือกตั้งขั้นต้นไปอย่างฉิวเฉียดด้วยคะแนนเสียงมากกว่าสตีเวนสันเพียง ๘๗ คะแนน จากคะแนนทั้งหมดเกือบ ๘๐๐,๐๐๐ คะแนน ทำให้เกิดข้อครหาว่าการเลือกตั้งดังกล่าวไม่บริสุทธิ์ยุติธรรม แต่หลังจากการสอบสวนหลายครั้งจากทั้ง ๒ ฝ่าย จอห์นสันก็เป็นฝ่ายได้ชัยชนะในที่สุด ทำให้เขาได้รับฉายาว่า “Landslide Johnson”

หลังจากนั้น จอห์นสันก็สามารถเอาชนะคู่แข่งสมาชิกวุฒิสภาจากพรรครีพับลิกันได้โดยไม่ยากนัก ในฐานะวุฒิสมาชิกสภาแห่งสหรัฐอเมริกา จอห์นสันได้เข้าร่วมในคณะกรรมการนิติการด้านอาวุธของวุฒิสภา (Senate Armed Services Committee) ทำให้เขามีโอกาสส่งเสริมความพร้อมทางทหารของสหรัฐอเมริกาอีกครั้งหนึ่ง จอห์นสันวิจารณ์การบริหารงานด้านงบประมาณทางทหารของประธานาธิบดีทรูแมน ซึ่งมีจำนวนไม่มากนัก ดังนั้น เมื่อเกิดสงครามเกาหลีในเดือนมิถุนายน ค.ศ. ๑๙๕๐ จอห์นสันจึงรวมกลุ่มวุฒิสมาชิกจัดตั้งอนุกรรมการเตรียมความพร้อมด้านอาวุธเพื่อหาทางเพิ่มแสนยานุภาพทางทหารของสหรัฐอเมริกา โดยที่ตัวเขาเองเป็นคณะอนุกรรมการชุดดังกล่าว ขณะเดียวกันเขาก็สนับสนุนและปกป้องทรูแมนในการนำสหรัฐอเมริกาเข้า

สู่สงครามเกาหลี จอห์นสันยังได้แสดงจุดยืนอย่างแข็งขันต่อต้านการขยายตัวของลัทธิคอมมิวนิสต์ในภาคตะวันออกไกล กระนั้นก็ตาม จอห์นสันก็ยังไม่ค่อยพอใจการรบของสหรัฐอเมริกาในสงครามเกาหลีเท่าใดนัก

ใน ค.ศ. ๑๙๕๑ จอห์นสันได้เป็นผู้นำควบคุมคะแนนเสียงของพรรคเดโมแครต (ซึ่งขณะนั้นเป็นเสียงข้างน้อยในวุฒิสภา) ในการลงมติเรื่องสำคัญ ๆ จากฐานะดังกล่าวทำให้จอห์นสันมีโอกาสดำเนินการเป็นผู้นำคนสำคัญของพรรค ทำหน้าที่ลดความขัดแย้งระหว่างกลุ่มอำนาจต่าง ๆ ภายในพรรค โอกาสของจอห์นสันมีมากขึ้นใน ค.ศ. ๑๙๕๓ เมื่อเออร์เนสต์ แมกฟาร์แลนด์ (Ernest McFarland) แห่งมลรัฐแอริโซนา (Arizona) ผู้นำเสียงข้างมากในวุฒิสภาฝ่ายแพ้การเลือกตั้งใน ค.ศ. ๑๙๕๒ ประกอบกับจอห์นสันได้รับตำแหน่งผู้นำพรรค ใน ค.ศ. ๑๙๕๓ อีกทั้งพรรคเดโมแครตยังชนะการเลือกตั้งได้เป็นเสียงข้างมากในวุฒิสภาใน ค.ศ. ๑๙๕๔ และสามารถรักษาสถานภาพดังกล่าวไว้ได้ตลอดวาระ ๒ สมัย ของประธานาธิบดีดไวท์ ดี. ไอเซนฮาวร์ (Dwight D. Eisenhower, ค.ศ. ๑๙๕๓-๑๙๖๑) นอกจากนี้ จอห์นสันเองก็สามารถเอาชนะคู่แข่งคนอื่น ๆ ภายในพรรคด้วยการรณรงค์หาเสียงอย่างแข็งขัน การชิงตำแหน่งวุฒิสภาชิกสมัยที่ ๒ ของเขาจึงได้มาอย่างง่าย

ดายยิ่งขึ้นใน ค.ศ. ๑๙๕๔

การเป็นผู้นำเสียงข้างมากในวุฒิสภานับเป็นตำแหน่งที่สำคัญมากสำหรับจอห์นสัน เนื่องจากเป็นตำแหน่งที่จะต้องทำให้ทิศทางของพรรคมีความชัดเจน ในขณะนั้นวุฒิสภาประกอบไปด้วยวุฒิสมาชิกซึ่งมีอำนาจและคร่ำหวอดในวงการเมืองอยู่ในคณะกรรมการชุดต่าง ๆ ยิ่งกว่านั้นยังมีปัญหาแตกแยกกันหลายเรื่องภายในพรรคเดโมแครต โดยเฉพาะอย่างยิ่งปัญหาภายในประเทศ กระนั้นก็ตาม จอห์นสันก็สามารถทำหน้าที่ผู้นำเสียงข้างมากในวุฒิสภาได้เป็นเวลาค่อนข้างยาวนาน อีกทั้งยังทำได้ดีและประสบความสำเร็จอย่างงดงาม

ความสำเร็จประการหนึ่งของจอห์นสัน ได้แก่ การทำงานอย่างทุ่มเท เนื่องจากเขาเป็นคนขยันและทำงานหนัก จึงทำให้โรคหัวใจกำเริบเมื่อวันที่ ๒ กรกฎาคม ค.ศ. ๑๙๕๕ ต้องรักษาตัวอยู่เป็นเวลา ๕ เดือนเมื่อหายเป็นปกติเขาได้กลับมาทำงานอีกครั้งในเดือนธันวาคม และคงทำงานหนักอย่างเดิม เพียงแต่เลิกสูบบุหรี่และระมัดระวังเรื่องอาหารมากขึ้น

ความสำเร็จของจอห์นสันในฐานะผู้นำเสียงข้างมากของพรรคเดโมแครตในวุฒิสภาอยู่ที่การให้ความร่วมมือกับประธานาธิบดีไอเซนฮาวร์และพรรครีพับลิกัน จอห์นสันถือว่าประธานาธิบดีคือผู้นำของประเทศในระบบการปกครอง

แบบอเมริกัน เขามีหน้าที่สนับสนุนให้ประธานาธิบดีสามารถปฏิบัติหน้าที่อันจะเป็นประโยชน์ต่อประเทศชาติ สมาชิกวุฒิสภาภายใต้การนำของจอห์นสันจึงมักจะไม่โจมตีประธานาธิบดีไอเซนฮาวร์อย่างรุนแรง แต่ทั้งนี้ไม่ได้หมายความว่าพรรคเดโมแครตจะยอมฝ่ายบริหารในทุกเรื่อง จะเห็นได้ว่าจอห์นสันโจมตีฝ่ายบริหารเป็นครั้งคราวในปลายทศวรรษ ๑๙๕๐ เนื่องจากฝ่ายบริหารไม่ได้ให้ความสำคัญต่อการสำรวจอวกาศและการพัฒนาความเข้มแข็งทางทหารเท่าที่ควร ส่วนในด้านนโยบายต่างประเทศนับว่าสมาชิกพรรคเดโมแครตในวุฒิสภาให้การสนับสนุนประธานาธิบดีไอเซนฮาวร์ค่อนข้างมากกว่าพรรครีพับลิกันเสียด้วยซ้ำ ทั้งนี้เป็นเพราะนโยบายต่างประเทศของประธานาธิบดีไอเซนฮาวร์ดำเนินต่อเนื่องมาจากนโยบายของประธานาธิบดีทรูแมนเป็นส่วนใหญ่

สิ่งที่พิสูจน์ความสำเร็จของจอห์นสันในวุฒิสภาเห็นได้จากความสามารถของเขาในการผลักดันกฎหมายให้ผ่านรัฐสภา เขาพยายามหลีกเลี่ยงความขัดแย้งอย่างรุนแรงภายในพรรคเดโมแครต ซึ่งยากที่จะทำให้กฎหมายต่าง ๆ ผ่านรัฐสภาได้ จอห์นสันพยายามหาจุดร่วมของทั้ง ๒ ฝ่ายที่มีอำนาจและมีความคิดเห็นแตกต่างกัน โดยใช้วิธีเจรจาต่อรองและพูดจาโน้มน้าวให้ได้ในสิ่งที่เขาต้องการ รวมทั้งให้ข้อเสนอตอบแทนแลกเปลี่ยนแก่วุฒิสมาชิกในสิ่งที่

แต่ละคนต้องการ ซึ่งเขายินดีช่วยเหลืออย่างเต็มที่ เช่น การผ่านร่างกฎหมายฉบับเล็กที่พุ่งมากับกฎหมายฉบับใหญ่ ทางออกที่ดีที่สุดสำหรับจอห์นสันก็คือ การประนีประนอมระหว่างทั้ง ๒ ฝ่ายที่ขัดแย้งกัน ตัวอย่างที่เห็นได้ชัดในเรื่องนี้เกิดขึ้นใน ค.ศ. ๑๙๕๔ เมื่อวุฒิสภาต้องการยุติบทบาทของวุฒิสมาชิกพรรครีพับลิกัน โจเซฟ อาร์. แมกคาร์ที (Joseph R. McCarthy) จากมลรัฐวิสคอนซิน (Wisconsin) ที่กล่าวหาบุคคลต่าง ๆ ว่ามีการกระทำอันเป็นคอมมิวนิสต์ จอห์นสันได้ทำให้ประเด็นปัญหาดังกล่าวแคลงไปสู่จุดร่วมที่ทุกคนยอมรับ นั่นก็คือประเด็นที่ว่า การกระทำของแมกคาร์ทีส่งผลต่อเกียรติยศและศักดิ์ศรีของวุฒิสภา คณะเนชั่นส์ของวุฒิสมาชิกพรรคเดโมแครตจึงออกมาเป็นเอกฉันท์ ซึ่งในที่สุดทำให้อิทธิพลของแมกคาร์ทีสิ้นสุดลง

การออกกฎหมายสิทธิพลเมือง (Civil Rights Act) ใน ค.ศ. ๑๙๕๗ เป็นตัวอย่างสำคัญอีกกรณีหนึ่งที่แสดงให้เห็นวิธีการและความสำเร็จของจอห์นสันในการทำให้กฎหมายที่สำคัญยิ่งฉบับนี้ผ่านรัฐสภา ขณะนั้นรัฐบาลของประธานาธิบดีไอเซนฮาวร์ได้ร่างเสนอร่างกฎหมายฉบับดังกล่าวต่อรัฐสภา ร่างกฎหมายสิทธิพลเมืองฉบับนี้ได้รับการสนับสนุนจากสมาชิกพรรคเดโมแครตในภาคเหนือ แต่ถูกขัดขวางจากสมาชิกพรรคเดโมแครตในภาคใต้ สถาน-

การณ์เช่นนี้จะทำให้พรรครีพับลิกันได้รับคะแนนเสียงเลือกตั้งจากชนผิวดำในภาคเหนือเพิ่มขึ้น จอห์นสันจึงหาวิธีประนีประนอมโดยเน้นจุดสำคัญของกฎหมายที่จะทำให้วุฒิสมาชิกพรรคเดโมแครตทั้ง ๒ ฝ่ายยอมรับได้ ส่วนที่สำคัญของกฎหมายฉบับนี้คือ การให้สิทธิเลือกตั้งแก่ชนผิวดำ และการเปลี่ยนแปลงวิธีพิจารณาคดีโดยคณะลูกขุนต่อผู้ที่ถูกกล่าวหาว่าละเมิดสิทธิออกเสียงเลือกตั้งของผู้อื่น ความสำเร็จของจอห์นสันมีผลทำให้รัฐสภาผ่านกฎหมายสิทธิพลเมืองฉบับแรกนับตั้งแต่สงครามกลางเมืองอเมริกัน (American Civil War, 1861-1865) เป็นต้นมา

ใน ค.ศ. ๑๙๖๐ จอห์นสันพ่ายแพ้แก่จอห์น เอฟ. เคนเนดี (John F. Kennedy, 1961-1963) ในการแข่งขันเป็นตัวแทนพรรคเพื่อชิงตำแหน่งประธานาธิบดีในที่ประชุมระดับชาติของพรรคเดโมแครต (Democratic National Convention) ทั้งนี้ เนื่องจากกลุ่มสมาชิกพรรคเดโมแครตหัวเสรีนิยมในภาคเหนือไม่นิยมจอห์นสัน เพราะเห็นว่าจอห์นสันมีลักษณะท่าทางและความคิดเห็นแบบชาวใต้มากเกินไป แม้จอห์นสันจะได้สร้างชื่อเสียงและผลงานอย่างมากในฐานะผู้นำวุฒิสมาชิกมาอย่างต่อเนื่องยาวนาน แต่เมื่อเทียบกับวุฒิสมาชิกจอห์น เอฟ. เคนเนดี จากมลรัฐแมสซาชูเซตส์ (Massachusetts) ซึ่งหนุ่ม หล่อ

ร่ารวย และฉลาดเฉลียวแล้ว ก็ต้องนับว่าโอกาสยังไม่เป็นของจอห์นสัน อย่างไรก็ตาม เคนเนดีได้ขอให้จอห์นสันลงแข่งขันในตำแหน่งรองประธานาธิบดี เนื่องจากเคนเนดีเห็นว่าจอห์นสันไม่เพียงแต่มีความสามารถเท่านั้น แต่ยังเป็นผู้มีอิทธิพลอย่างมากในภาคใต้และในวุฒิสภา เคนเนดีจึงต้องอาศัยบารมีของจอห์นสันเพื่อให้ได้ชัยชนะในการเลือกตั้ง อีกทั้งเพื่อจะทำให้โครงการต่าง ๆ ในอนาคตของเขาประสบความสำเร็จ ส่วนจอห์นสันก็ยินดียอมรับตำแหน่งดังกล่าว ซึ่งจะเปิดโอกาสให้เขาเป็นผู้นำระดับชาติ นอกจากนี้ จอห์นสันยังเชื่อว่าเขาจะสามารถสร้างความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันให้เกิดขึ้นภายในพรรคเดโมแครต และจะช่วยทำให้พรรคเดโมแครตได้กลับคืนสู่ทำเนียบขาวอีกครั้งหนึ่ง แม้ว่าการรณรงค์หาเสียงอย่างหนักของจอห์นสันจะสามารถลดแรงเสียดทานของฝ่ายเดโมแครตในภาคใต้ที่มีต่อเคนเนดีลงได้ แต่ความเป็นปฏิปักษ์ต่อเคนเนดีของฝ่ายเดโมแครตในภาคใต้อีกก็หาได้หมดไปไม่ และแม้ว่าเขาจะสามารถทำให้มลรัฐหลายมลรัฐที่เคยลงคะแนนเสียงให้พรรครีพับลิกัน ในสมัยไอเซนฮาวร์หันมาลงคะแนนให้แก่พรรคเดโมแครต แต่สิ่งที่เขาช่วยเคนเนดีและพรรคเดโมแครตได้อย่างมากที่สุดก็คือ การเอาชนะริชาร์ด เอ็ม. นิกสัน (Richard M. Nixon ค.ศ. ๑๙๖๙ - ๑๙๗๔) และเฮนรี แคบอต ลอดจ์ (Henry Cabot Lodge

Lodge) แห่งพรรครีพับลิกันไปอย่างฉิวเฉียดที่สุดในประวัติศาสตร์การเลือกตั้งประธานาธิบดีในคริสต์ศตวรรษที่ ๒๐

ในขณะที่ดำรงตำแหน่งรองประธานาธิบดี จอห์นสันทำงานด้วยความขยันขันแข็งเป็นพิเศษ เขามีส่วนร่วมอย่างสำคัญในกระบวนการตัดสินใจ และบ่อยครั้งที่เขาให้คำปรึกษาแก่ประธานาธิบดีเคนเนดีในสถานการณ์ต่าง ๆ รวมทั้งการต่อรองกับรัฐสภา นอกจากนี้ เขายังเป็นตัวเชื่อมระหว่างทำเนียบขาวกับรัฐสภาอีกด้วย จอห์นสันยังอาสาทำงานที่ได้รับมอบหมายเป็นพิเศษหลายอย่าง อาทิ รับผิดชอบประธานคณะกรรมการการเพื่อสร้างโอกาสในการทำงานอย่างเสมอภาค (Committee on Equal Employment Opportunities) ซึ่งเป็นหน่วยงานที่ขยายโอกาสในการทำงานแก่ชนผิวดำ ตำแหน่งหน้าที่ดังกล่าวเปิดโอกาสให้จอห์นสันพัฒนาความคิดเห็นของเขาในด้านสิทธิพลเมือง นอกจากนี้ การทำงานดังกล่าวยังแสดงให้เห็นว่าจอห์นสันเป็นผู้ที่ไม่มียอคติในเรื่องผิว

การทำหน้าที่ในฝ่ายบริหารทำให้จอห์นสันต้องเดินทางทั้งภายในประเทศและต่างประเทศหลายครั้ง เพื่อเรียกเสียงสนับสนุนจากประชาชนอเมริกันในประเทศ บ่อยครั้งเป็นการนำความคิดเห็นของประธานาธิบดีไปยังประชาชนในประเทศต่าง ๆ และรายงาน

สภาพการณ์เหล่านั้นให้ประธานาธิบดีเคนเนดีทราบ กระบวนการเหล่านี้ทำให้จอห์นสันได้รับความรู้อย่างกว้างขวางเกี่ยวกับสถานการณ์โลกในขณะนั้น

การเดินทางมายังเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ รวมทั้งประเทศไทยของรองประธานาธิบดีจอห์นสันใน ค.ศ. ๑๙๖๑ มีจุดมุ่งหมายสำคัญเพื่อยืนยันว่าสหรัฐอเมริกาจะไม่ทอดทิ้งประเทศในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ที่เป็นมิตรกับสหรัฐอเมริกา นอกจากนี้ สหรัฐอเมริกายังต้องการกดดัน**นายรัฐมนตรี โง ดินห์ เดียม** (Ngo Dinh Diem) แห่งเวียดนามใต้ให้ปรับปรุงสภาพความเป็นอยู่ของประชาชนให้ดีขึ้น รายงานของรองประธานาธิบดีจอห์นสันเมื่อกลับมาเยือนสหรัฐอเมริกาเน้นความสำคัญของเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ที่มีต่อสหรัฐอเมริกา และจำเป็นที่สหรัฐอเมริกาจะต้องดำเนินการในเรื่องนี้ ในปลาย ค.ศ. ๑๙๖๑ รองประธานาธิบดีจอห์นสันได้เดินทางไปยังกรุงเบอร์ลินเพื่อยืนยันถึงความเข้มแข็งของสหรัฐอเมริกาที่จะรับมือต่อชาวเบอร์ลินตะวันตก การเดินทางครั้งนี้ประสบความสำเร็จอย่างมาก

ในเดือนพฤศจิกายน ค.ศ. ๑๙๖๓ จอห์นสันและประธานาธิบดีเคนเนดีได้ไปเยือนมลรัฐเทกซัสด้วยความหวังที่จะยุติความแตกแยกภายในพรรคเดโมแครตที่ยืดเยื้อมาตั้งแต่ปลายทศวรรษ ๑๙๓๐ แต่

การเดินทางครั้งนี้กลับเป็นที่มาของอสังกรรมของประธานาธิบดีเคนเนดีในวันที่ ๒๒ พฤศจิกายน เมื่อเขาถูกมือปืนลอบสังหารขณะนั่งในรถเปิดประทุนที่เมืองแดลลัส (Dallas) ท่ามกลางประชาชนที่มาต้อนรับสองข้างทาง จอห์นสันได้ปฏิญาณตนเข้ารับตำแหน่งประธานาธิบดีบนเครื่องบินประจำตำแหน่ง แอร์ฟอร์ซ วัน (Air Force One) ที่สนามบินแดลลัสเลิฟฟีลด์ (Dallas Love Field) หลังจากประธานาธิบดีเคนเนดีถึงแก่อสังกรรมประมาณ ๑ ชั่วโมงครึ่ง จากนั้นจึงเดินทางกลับกรุงวอชิงตัน ดี.ซี. (Washington D.C.) เพื่อปลอบขวัญประชาชนทั้งประเทศที่กำลังตื่นตระหนกกับเหตุการณ์ดังกล่าว ประธานาธิบดีจอห์นสันยังได้แถลงต่อที่ประชุมรัฐสภาแห่งสหรัฐอเมริกาว่า “จะปฏิบัติตามนโยบายของประธานาธิบดีเคนเนดีอย่างเคร่งครัดทั้งภายในประเทศและต่างประเทศ สหรัฐอเมริกาจะปฏิบัติภารกิจตามข้อผูกพันที่มีอยู่ทุกประการ...”

งานที่สำคัญอย่างยิ่งของประธานาธิบดีจอห์นสันก็คือ การผลักดันร่างกฎหมายสิทธิพลเมืองและกฎหมายลดภาษีที่อดีตรองประธานาธิบดีเคนเนดีได้ดำเนินการมาตั้งแต่ต้น ค.ศ. ๑๙๖๓ แต่ยังคงไม่คืบหน้าในรัฐสภาให้เป็นผลสำเร็จ กฎหมายลดภาษี (Tax Reduction Act) ที่ผ่านรัฐสภาใน ค.ศ. ๑๙๖๔ ซึ่งลดภาษีลง ๑๑.๕

พันล้านเหรียญได้ช่วยกระตุ้นเศรษฐกิจให้ขยายตัวอย่างต่อเนื่องเป็นเวลา ๕ ปีติดต่อกัน ควบคู่ไปกับกฎหมายการลดภาษีดังกล่าว จอห์นสันยังได้ริเริ่มมาตรการหลายอย่างเพื่อแก้ไขปัญหาความยากจนในเขตเมืองใหญ่ ที่เรียกว่า “สงครามต่อต้านความยากจน” (War on Poverty) อย่างไรก็ตาม ชัยชนะที่สำคัญทางด้านนิติบัญญัติของจอห์นสันได้แก่ การที่รัฐสภาผ่านร่างกฎหมายที่ครอบคลุมสิทธิพลเมืองในด้านต่าง ๆ อย่างกว้างขวาง กฎหมายสิทธิพลเมืองฉบับ ค.ศ. ๑๙๖๔ ต่อต้านการแบ่งแยกและกีดกันสีผิวในสถานที่สาธารณะและในสถาบันต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับวิถีชีวิตของชาวอเมริกัน เป็นที่ทราบกันดีว่ากฎหมายเหล่านี้ได้ส่วนใหญ่ได้ถูกเตรียมการมาอย่างดีตั้งแต่สมัยประธานาธิบดีเคนเนดี อีกทั้งอสังกรรมของเคนเนดีก็มีส่วนสำคัญที่ทำให้แรงขับเคลื่อนจากรัฐสภาอ่อนลง แต่สิ่งที่สำคัญกว่านั้นก็คือ บทบาทความเป็นผู้นำของจอห์นสัน เทคนิควิธีการที่เขาใช้ต่อรองกับรัฐสภา รวมทั้งสุนทรพจน์ของเขาในวาระต่าง ๆ ที่สามารถโน้มน้าวบรรดาผู้นำสมาชิกรัฐสภาตลอดจนประชาชนทั่วไปให้เห็นพ้องต้องกันในเรื่องดังกล่าว

จากผลงานและความสามารถที่โดดเด่นของจอห์นสัน ทำให้พรรคเดโมแครตเสนอชื่อเขาลงแข่งขันชิงตำแหน่งประธานาธิบดี

ใน ค.ศ. ๑๙๖๔ โดยปราศจากคู่แข่งชั้นภายในพรรค จอห์นสันได้เลือกวุฒิสมาชิก ฮิวเบิร์ต เอช. ฮัมฟรีย์ (Hubert H. Humphrey) นักการเมืองหัวเสรีนิยมจากมลรัฐมินนิโซตา (Minnesota) เป็นรองประธานาธิบดี จอห์นสันรณรงค์หาเสียงอย่างแข็งขันและสามารถเอาชนะวุฒิสมาชิกแบรี เอ็ม. โกลด์วอเตอร์ (Barry M. Goldwater) พรรครีพับลิกัน จากมลรัฐแอริโซนา โดยได้คะแนนเสียงเลือกตั้งจากประชาชน (popular vote) ร้อยละ ๖๑ ส่วนคะแนนเสียงจากคณะผู้เลือกตั้ง (electoral vote) นั้นเป็นของจอห์นสันเกือบทุกมลรัฐ ยกเว้นแอละแบมา (Alabama) จอร์เจีย (Georgia) ลุยเซียนา (Louisiana) มิสซิสซิปปี (Mississippi) เซาท์แคโรไลนา (South Carolina) และแอริโซนา นอกจากนี้ จอห์นสันยังสามารถนำสมาชิกพรรคเดโมแครตเข้าสู่รัฐสภาเป็นเสียงส่วนใหญ่ในการเลือกตั้งครั้งนี้ด้วย นับเป็นสถิติที่น่าจดจำครั้งหนึ่งในประวัติศาสตร์การเลือกตั้งประธานาธิบดีของสหรัฐอเมริกา

เมื่อเข้าสู่สมัยประชุมรัฐสภาแห่งสหรัฐอเมริกาในเดือนมกราคม ค.ศ. ๑๙๖๕ สถานการณ์ในขณะนั้นจึงเอื้ออำนวยต่อประธานาธิบดีจอห์นสันเป็นอย่างยิ่ง เนื่องจากพรรคเดโมแครตได้ที่นั่งในวุฒิสภา ๖๗ ที่จาก ๑๐๐ ที่นั่ง ส่วนในสภาผู้แทนราษฎรก็ได้สมาชิกจากพรรคเดโมแครตเพิ่มขึ้นไปอีก ๓๗ คน

รวมเป็น ๒๙๕ คน จากทั้งหมด ๔๓๕ คน ยิ่งกว่านั้นยังเกิดปรากฏการณ์ที่สำคัญในรัฐสภาที่เสียงของกลุ่มอนุรักษ์นิยมอ่อนลง ขณะที่เสียงของกลุ่มเสรีนิยมเข้มแข็งขึ้น เมื่อเทียบกับช่วง ค.ศ. ๑๙๖๔ ที่เสียงของทั้งสองฝ่ายในรัฐสภามีจำนวนใกล้เคียงกัน ดังนั้น เสียงส่วนใหญ่ของฝ่ายเสรีนิยมจึงพร้อมที่จะสนับสนุนประธานาธิบดีจอห์นสันในโครงการต่าง ๆ ของเขาอย่างเต็มที่

นับตั้งแต่ฤดูใบไม้ผลิ ค.ศ. ๑๙๖๔ เป็นต้นมาประธานาธิบดีจอห์นสันได้กล่าวถึงสังคมอเมริกันที่มีคุณภาพ (great society) โดยเขาได้รวบรวมคณะทำงานชุดต่าง ๆ เพื่อเตรียมการปรับปรุงสังคมอเมริกันให้เป็นไปตามแนวความคิดดังกล่าว ดังนั้น เมื่อถึงเดือนมกราคม ค.ศ. ๑๙๖๕ จอห์นสันก็พร้อมที่จะนำเสนอข้อมูลรวมทั้งร่างกฎหมายชุดต่าง ๆ ต่อรัฐสภาทั้งนี้รวมทั้งกฎหมายบางฉบับที่ค้างมานานเป็นเวลาหลายปี

ร่างกฎหมายปรับปรุงสังคมอเมริกันให้มีคุณภาพยิ่งขึ้นได้ผ่านรัฐสภาหลายฉบับใน ค.ศ. ๑๙๖๕ ในบรรดากฎหมายเหล่านี้ ได้แก่ กฎหมายการเคหะฉบับใหม่ โครงการ “เมดิแคร์” (Medicare) ซึ่งให้การประกันสุขภาพแก่ผู้สูงอายุภายใต้ระบบประกันสังคม (Social Security) กฎหมายสิทธิพลเมืองอีกฉบับหนึ่งให้ความคุ้มครองสิทธิเลือกตั้งของชนผิวดำในภาคใต้

นอกจากนี้ ยังมีการก่อตั้งกระทรวงพัฒนาการเคหะและชุมชนเมือง (Department of Housing and Urban Development) การให้เงินอุดหนุนของรัฐบาลกลางสำหรับโรงเรียนประถมและมัธยมทั่วประเทศ การยกเลิกระบบโควตาสำหรับผู้อพยพ รวมทั้งมาตรการต่าง ๆ เพื่อแก้ไขปัญหาความยากจน แต่งบประมาณที่จะใช้เพื่อแก้ปัญหาดังกล่าวมีไม่มากนัก อย่างไรก็ตาม นับว่ารัฐสภาได้ออกกฎหมายเพื่อแก้ไขปัญหาสังคมและเศรษฐกิจมากกว่าสมัยใด ๆ ทั้งสิ้นนับตั้งแต่ ค.ศ. ๑๙๓๕ เป็นต้นมา

ในด้านนโยบายต่างประเทศ แม้ว่าสหรัฐอเมริกาจะประสบภัยคุกคามจากสหภาพโซเวียตมาตั้งแต่ ค.ศ. ๑๙๔๕ แต่ประเทศที่เป็นอันตรายอย่างยิ่งต่อสหรัฐอเมริกาในขณะนั้นก็คือ จีนคอมมิวนิสต์ เนื่องจากจีนคอมมิวนิสต์กำลังขยายอำนาจและอิทธิพลโดยเฉพาะอย่างยิ่งในทวีปเอเชีย จีนต้องการกำจัดอิทธิพลของสหรัฐอเมริกาให้หมดไปจากดินแดนแถบนี้ จีนใช้ยุทธวิธีส่งเสริมและสนับสนุนบรรดานักปฏิวัติที่สำคัญคือการต่อสู้โดยการทำสงครามกองโจร สหรัฐอเมริกาจึงต้องดำเนินนโยบายสกัดกั้นจีนคอมมิวนิสต์ เช่นเดียวกับการสกัดกั้นสหภาพโซเวียต ซึ่งขณะนั้นเป็นอันตรายและคุกคามสหรัฐอเมริกาน้อยกว่าจีน

การดำเนินนโยบายสกัดกั้น

ลัทธิคอมมิวนิสต์ของสหรัฐอเมริกาในช่วงนี้จึงเน้นไปที่เวียดนามใต้ซึ่งคอมมิวนิสต์เวียดนามใต้ที่สหรัฐอเมริกาสนับสนุน ซึ่งเริ่มมาตั้งแต่ปลายทศวรรษ ๑๙๕๐ โดยเวียดนามใต้ได้รับการสนับสนุนจากคอมมิวนิสต์เวียดนามเหนือ ซึ่งมีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับจีน

ประธานาธิบดีจอห์นสันเชื่อมั่นว่าสหรัฐอเมริกาจะต้องรักษาคำมั่นสัญญาที่มีต่อเวียดนามใต้และต่อต้านปฏิบัติการของพวกเวียดนาม แต่ทั้งนี้ความสำเร็จดังกล่าวจะต้องขึ้นอยู่กับชาวเวียดนามใต้เป็นสำคัญ จอห์นสันมีความเห็นว่า รัฐบาลเวียดนามใต้จะต้องปฏิรูปสังคมและเศรษฐกิจโดยได้รับความร่วมมือจากประชาชนในการพัฒนาประเทศ และกองทัพเวียดนามใต้ต้องทำหน้าที่ในการรบ ส่วนสหรัฐอเมริกาสามารถให้การสนับสนุนและช่วยเหลือเวียดนามใต้เฉพาะโครงการพัฒนาทางการเมืองและการทหารเท่านั้น

ใน ค.ศ. ๑๙๖๔ กำลังทหารอเมริกันในเวียดนาม ซึ่งทำหน้าที่เป็นที่ปรึกษาทางทหารของกองทัพเวียดนามใต้เพิ่มจาก ๑๖,๐๐๐ คน เป็นเกือบ ๒๕,๐๐๐ คน กำลังทหารเหล่านี้ถูกนำไปใช้ในการสู้รบมากขึ้นเป็นลำดับ ในเดือนสิงหาคม เครื่องบินรบอเมริกันได้โจมตีฐานที่มั่นหลายแห่งในเวียดนามเหนือเพื่อตอบโต้ฝ่ายเวียดนามเหนือที่

ใช้เรือเล็กข่มโจมตีเรือรบอเมริกันหลายครั้งในบริเวณอ่าวตังเกี๋ย (Gulf of Tonkin) ประธานาธิบดีจอห์นสันได้รับอนุมัติจากรัฐสภาที่เรียกว่า **มติอ่าวตังเกี๋ย** (Tonkin Gulf Resolution) ให้ประธานาธิบดีใช้อำนาจแก้ไขสถานการณ์ในเวียดนามได้อย่างเต็มที่ จอห์นสันเกรงว่าการกระทำดังกล่าวจะทำให้สหรัฐอเมริกาถลำลึกเข้าไปในสงครามเวียดนามมากยิ่งขึ้น ขณะที่วุฒิสมาชิก **แบร์รี โกลวอเตอร์** และนักการเมืองอื่น ๆ ต่างเรียกร้องให้สหรัฐอเมริกาเพิ่มบทบาททางทหารในเวียดนามยิ่งขึ้น

กระนั้นก็ตาม ใน ค.ศ. ๑๙๖๕ ประธานาธิบดีจอห์นสันจำเป็นต้องนำสหรัฐอเมริกาเข้าไปพัวพันในสงครามเวียดนามมากขึ้น เนื่องจากสถานการณ์ทางการเมืองและการทหารในเวียดนามใต้อ่อนแอลงอย่างรวดเร็ว และฝ่ายเวียดนามใต้ที่ว่าจะได้รับชัยชนะ ในทัศนะของฝ่ายบริหาร ชัยชนะของเวียดนามไม่เพียงแต่จะทำให้พื้นที่สำคัญ ๆ ในเวียดนามใต้ตกอยู่ภายใต้การควบคุมของคอมมิวนิสต์เท่านั้น แต่ยังหมายถึงการที่สหรัฐอเมริกาไม่สามารถปกป้องประเทศต่าง ๆ ให้รอดพ้นจากกลุ่มนักปฏิวัติที่ใช้ยุทธวิธีแบบสงครามกองโจรและยังได้รับความช่วยเหลือจากภายนอกประเทศอีกด้วย

ในที่สุดประธานาธิบดีจอห์นสัน ได้ทำให้สงครามเวียดนามเป็นเสมือนสงครามของชาวอเมริกัน (Americanization of the War) เริ่ม

ตั้งแต่เดือนกุมภาพันธ์ ค.ศ. ๑๙๖๕ เครื่องบินทิ้งระเบิดได้ขยายการโจมตี เวียดนามเหนือ และเน้นเป้าหมายที่สำคัญ ๆ มากขึ้นเรื่อย ๆ นักบินอเมริกันยังเริ่มทิ้งระเบิดโจมตีเป้าหมายต่าง ๆ ในเวียดนามใต้อีกด้วย จำนวนทหารอเมริกันในเวียดนามเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วนับตั้งแต่เดือนกรกฎาคมเป็นต้นมา ในปลาย ค.ศ. ๑๙๖๕ ทหารอเมริกันเพิ่มขึ้นเป็น ๑๘๐,๐๐๐ คนและเพิ่มเป็น ๒ เท่า ในระหว่าง ค.ศ. ๑๙๖๖ ประธานาธิบดีจอห์นสันหวังว่าการขยายขอบเขตของสงครามในเวียดนามจะทำให้สหรัฐอเมริกาสามารถควบคุมการแทรกซึมและการส่งเสบียงอาวุธจากเวียดนามเหนือมายังเวียดนามใต้ได้ นอกจากนี้ ประธานาธิบดีจอห์นสันยังต้องการใช้สถานการณ์ทางทหารเพื่อทำให้เวียดนามเหนือยอมเปิดการเจรจาตามข้อเสนอมันที่เขาต้องการ

แม้ว่าการปฏิบัติการทางทหารของสหรัฐอเมริกาจะสามารถหยุดยั้งการรุกทางทหารของพวกเวียดนามแดงและแม้ว่าความช่วยเหลือของสหรัฐอเมริกาจะทำให้รัฐบาลเวียดนามใต้มีความเข้มแข็งขึ้นก็ตาม แต่การแทรกซึมของเวียดนามเหนือก็ยังคงเป็นไปอย่างต่อเนื่อง ประธานาธิบดีจอห์นสันและที่ปรึกษาของเขาได้เรียกร้องให้มีการเจรจาดกลางระหว่างสหรัฐอเมริกากับเวียดนามเหนือหลายครั้ง อีกทั้งยังขอให้ผู้นำประเทศต่าง ๆ สนับสนุนการกระทำของสหรัฐอเมริกา โดยสหรัฐอเมริกา

ให้คำมั่นสัญญาว่าจะให้ความช่วยเหลือในการพัฒนาเวียดนามทั้งเหนือและใต้ รวมทั้งจะหยุดการทิ้งระเบิดเวียดนามเหนือ อย่างไรก็ตาม ฝ่ายเวียดนามเหนือซึ่งได้รับการสนับสนุนเพิ่มเติมจากจีนและรัสเซียกลับเชื่อว่าการสู้รบจะเปิดโอกาสให้พวกเขาได้รับชัยชนะมากกว่าการเปิดเจรจาของทั้ง ๒ ฝ่าย อีกทั้งยังมีปัญหาพื้นฐานอีกหลายประการที่ทั้ง ๒ ฝ่ายไม่อาจตกลงกันได้ อาทิ บทบาทของแนวร่วมปลดแอกแห่งชาติ (National Liberation Front) หรือเวียดนามแดงกับอนาคตของเวียดนามใต้ ดังนั้น ประธานาธิบดีจอห์นสันในฐานะผู้นำประเทศที่มีอำนาจและแสนยานุภาพที่สุดในโลก จึงตกอยู่ในสถานการณ์ที่ตนเองไม่สามารถควบคุมเกมของเวียดนามเหนือได้

ในเดือนเมษายน ค.ศ. ๑๙๖๕ ประธานาธิบดีจอห์นสันเผชิญกับความยุ่งยากอันเนื่องมาจากการปฏิวัติในสาธารณรัฐโดมินิกัน (Dominican Republic) เมื่อผู้สนับสนุนอดีต**ประธานาธิบดีบอช** (Bosch) ซึ่งนิยมประชาธิปไตยแบบสังคมนิยมได้รับเลือกตั้งใน ค.ศ. ๑๙๖๒ แต่ถูกโค่นล้มในปีต่อมาได้ก่อกบฏขึ้น ประธานาธิบดีจอห์นสันจึงส่งทหาร ๒๐,๐๐๐ คน ไปยังสาธารณรัฐโดมินิกันเพื่อแทรกแซงการปฏิวัติ การตัดสินใจของประธานาธิบดีจอห์นสันในครั้งนี้นอกจากต้องการปกป้องชาวอเมริกันในสาธารณรัฐ

โดมินิกันแล้ว เขายังเกรงว่าการปฏิวัติจะนำไปสู่การปกครองแบบคอมมิวนิสต์และสาธารณรัฐโดมินิกันอาจมีสภาพคล้ายกับประเทศคิวบาภายใต้การนำของ **ฟิเดล คัสโตร** (Fidel Castro) อีกประการหนึ่งก็คือองค์การแห่งรัฐอเมริกัน (Organization of American States) อาจไม่เข้มแข็งพอที่จัดการกับปัญหาดังกล่าวเมื่อผลประโยชน์ในแถบนี้ถูกระทบกระเทือน การแทรกแซงของสหรัฐอเมริกาทำให้ฝ่ายปฏิวัติต้องยอมเจรจาหยุดยิง จัดตั้งรัฐบาลชั่วคราว และเลือกตั้งประธานาธิบดีซึ่งบอชเป็นฝ่ายแพ้ เหตุการณ์ดังกล่าวทำให้ประธานาธิบดีจอห์นสันรู้สึกพอใจที่สามารถส่งเสริมประชาธิปไตยและปราบปรามคอมมิวนิสต์ในสาธารณรัฐโดมินิกันลงได้

เหตุการณ์ในเวียดนามและสาธารณรัฐโดมินิกันทำให้ประธานาธิบดีจอห์นสันถูกวิพากษ์วิจารณ์อย่างมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งจากจีนและรัสเซียซึ่งเป็นประเทศที่คุกคามสหรัฐอเมริกาอย่างเปิดเผย อย่างไรก็ตาม ยังมีประเทศต่าง ๆ อีกหลายประเทศในโลกที่สนับสนุนประธานาธิบดีจอห์นสันในสงครามเวียดนาม แต่ขณะเดียวกันเสียงคัดค้านการกระทำของจอห์นสันก็มาจากเกือบทุกส่วนของโลกเช่นกัน รวมทั้งบุคคลสำคัญ ๆ ของสหรัฐอเมริกา อาทิ เจ. วิลเลียม ฟูลไบรท์ (J. William Fulbright) ประธาน

คณะกรรมการต่างประเทศของวุฒิสภา (Senate Foreign Relations Committee) นอกจากนี้ ยังมีการประชุมหมู่ประท้วงของประชาชนอเมริกันกลุ่มต่าง ๆ ทำให้ขบวนการประท้วงสงครามเวียดนามลุกลามใหญ่โตขึ้น

กลุ่มผู้ประท้วงสงครามเวียดนามในสหรัฐอเมริกาแบ่งเป็น ๒ ฝ่าย ได้แก่ฝ่าย “พิราบ” (Doves) และฝ่าย “เหยี่ยว” (Hawks) ฝ่ายพิราบเห็นว่าประธานาธิบดีจอห์นสันตัดสินใจใช้กำลังทหารรวดเร็วเกินไป และประณามการกระทำของเขาว่าก่อให้เกิดความเสียหายอย่างใหญ่หลวง ฝ่ายพิราบยังเรียกร้องให้ประธานาธิบดีจอห์นสันลดความรุนแรงหรือไม่ก็ยุติการรบในเวียดนาม นอกจากนี้ ยังเคลือบแคลงสงสัยในความจริงจังของจอห์นสันที่พยายามแสวงหาสันติภาพ โดยเรียกร้องให้มีการเจรจาตกลงระหว่างสหรัฐอเมริกากับเวียดนามเหนือ รวมทั้งกลุ่มแนวร่วมปลดแอกแห่งชาติ หรือกลุ่มเวียดกง ประธานาธิบดีจอห์นสันยังถูกกล่าวหาว่ามีความเข้าใจคลาดเคลื่อนเกี่ยวกับขบวนการปฏิวัติกลุ่มต่าง ๆ ที่ต่อสู้เพื่ออุดมการณ์ของตน อีกทั้งยังสร้างเรื่องที่เกิดขึ้นจริงเกี่ยวกับอิทธิพลของจีนในเวียดนาม เวียดนามเหนือ และเวียดกงที่อยู่ภายใต้อิทธิพลของคอมมิวนิสต์ รวมทั้งบทบาทของคอมมิวนิสต์ในการปฏิวัติของสาธารณรัฐโคมินกัน ฝ่าย “พิราบ”

ไม่ยอมรับว่าการช่วยเหลือเวียดนามใต้เป็นสิ่งสำคัญต่อผลประโยชน์ของสหรัฐอเมริกาในทวีปเอเชีย และสงสัยในอำนาจของประธานาธิบดีที่ทำให้สหรัฐอเมริกามีบทบาทอย่างกว้างขวางในแถบนี้ ฝ่าย “พิราบ” ยังโต้แย้งว่าการกระทำของฝ่ายบริหารได้ทำลายความสัมพันธ์ระหว่างสหรัฐอเมริกากับประเทศพันธมิตรรวมทั้งรัสเซีย นอกจากนี้ ยังเสี่ยงต่อการทำสงครามครั้งใหญ่กับจีนอีกด้วย

ในขณะที่ฝ่าย “เหยี่ยว” มีความเห็นว่าประธานาธิบดีจอห์นสันไม่ได้ใช้อำนาจทางทหารอย่างเต็มที่ ฝ่ายนี้ยอมรับเหตุผลในการทำสงครามของจอห์นสัน แต่ยืนยันว่าประธานาธิบดีจอห์นสันควรทำให้สหรัฐอเมริกาสงบสงครามอย่างรวดเร็วและเด็ดขาด และต้องการให้กองทัพอากาศอเมริกันสามารถเลือกเป้าหมายทิ้งระเบิดในเวียดนามใต้ตามต้องการ

คะแนนความไว้วางใจของประชาชนชาวอเมริกันที่มีต่อประธานาธิบดีจอห์นสันลดลงอย่างรวดเร็ว แม้ว่าในเดือนมกราคม ค.ศ. ๑๙๖๖ ร้อยละ ๖๓ ยังคงเชื่อมั่นว่าเขาจะยังคงสามารถรักษาตำแหน่งผู้บริหารประเทศไว้ได้ แต่ต่อมาในเดือนตุลาคมคะแนนความเชื่อมั่นกลับลดลงเหลือเพียงร้อยละ ๔๔ ต่อมาคะแนนดังกล่าวเพิ่มขึ้นชั่วคราวหนึ่งในระหว่างสงครามอาหรับ-อิสราเอล (Arab-Israeli War) ใน

เดือนมิถุนายน ค.ศ. ๑๙๖๗ เมื่อประธานาธิบดีจอห์นสันสามารถยับยั้งการสู้รบของทั้ง ๒ ฝ่าย จนกระทั่งนำไปสู่การประชุมสุดยอดระหว่างประธานาธิบดีจอห์นสันกับอเล็กไซ โคซิกิน (Aleksei Kosygin) นายกรัฐมนตรีของสหภาพโซเวียต ประธานาธิบดีจอห์นสันไม่ได้เพิกเฉยต่อคำวิพากษ์วิจารณ์ของฝ่าย “พิราบ” เขามักกล่าวหาบรรดาคนเหล่านี้ว่าเป็นพวกไม่รักชาติ ประณามวิธีการคิดของคนเหล่านี้ อีกทั้งยังเห็นว่าคนเหล่านี้ทำร้ายประเทศชาติและบรรดาทหารโดยทำให้ข้าศึกเกิดความหวังว่าจะได้รับการเจรจาตกลงที่น่าพอใจกว่านี้ จอห์นสันมองว่าสงครามครั้งนี้เป็นสงครามที่เวียดนามเหนือรุกรานเวียดนามใต้ ไม่ใช่สงครามกลางเมืองตามที่ฝ่ายพิราบกล่าวอ้าง เขายืนยันว่าสหรัฐอเมริกาจะต้องทำการสู้รบเพื่อจำกัดการขยายตัวของลัทธิคอมมิวนิสต์ และเพื่อแสดงว่าการรุกรานไม่ใช่วิธีที่ถูกต้องอันจะนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงทางการเมือง นอกจากนี้ การยับยั้งการรุกรานของเวียดนามเหนือยังเป็นการหลีกเลี่ยงไม่ให้สงครามขยายใหญ่โตกว่านี้ ประธานาธิบดีจอห์นสันเดินทางไปเยือนผู้นำประเทศต่าง ๆ บ่อยครั้ง และมักกล่าวขยอของชื่อเสียงเกียรติยศของนายพลวิลเลียม เวสต์มอร์แลนด์ (William Westmoreland) ผู้บัญชาการทหารสูงสุดในเวียดนามเป็นอย่างมาก นายพลเวสต์มอร์-

แลนด์เดินทางกลับมายังสหรัฐอเมริกา ๒ ครั้ง ใน ค.ศ. ๑๙๖๗ และกล่าวถึงสงครามเวียดนามในด้านดี ส่วนประธานาธิบดีจอห์นสันก็ยืนยันว่าพร้อมที่จะเจรจาดึงกลับเวียดนามเหนือและจะยุติการทิ้งระเบิดเมื่อถึงเวลาที่เหมาะสม

จะเห็นได้ว่าภาวะระดมกำลังถล่มเวียดนามเหนือเพื่อเอาชนะสงครามใน ค.ศ. ๑๙๖๖ ประสบความสำเร็จและการที่ประธานาธิบดีจอห์นสันมัวแต่หมกมุ่นอยู่กับสงครามเวียดนาม ทำให้เหตุการณ์บ้านเมืองภายในประเทศเริ่มยากแก่การที่เขาจะควบคุมได้ เมื่อเผชิญกับการเรียกร้องให้รัฐบาลลดค่าใช้จ่ายภายในประเทศ จอห์นสันจึงไม่สามารถดำเนินการขยายมาตรการ “สงครามต่อต้านความยากจน” ได้อย่างที่เขาต้องการ ขณะเดียวกันเขาก็ไม่ได้ต่อสู้เพื่อสิทธิพลเมืองอย่างแข็งขันเหมือนเมื่อครั้งที่เขาได้กระทำใน ค.ศ. ๑๙๖๔ และ ค.ศ. ๑๙๖๕ และนับเป็นครั้งแรกที่รัฐสภาไม่ผ่านร่างกฎหมายสิทธิพลเมืองอีกฉบับหนึ่งของเขา การเลือกตั้งสมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งสหรัฐอเมริกาใน ค.ศ. ๑๙๖๖ ยังบั่นทอนอำนาจของจอห์นสันยิ่งขึ้น เมื่อพรรครีพับลิกันได้ที่นั่งเพิ่มขึ้น ๔๗ ที่นั่งในสภาผู้แทนราษฎร และ ๓ ที่นั่งในวุฒิสภา

จากข้อเสนอของประธานาธิบดีจอห์นสันในการดำเนินนโยบายภายในประเทศใน ค.ศ. ๑๙๖๗ และ ค.ศ. ๑๙๖๘ ทำให้เขาตระหนักว่า

อำนาจของเขามีข้อจำกัดเพิ่มขึ้น แม้ว่าเขายังคงยืนยันว่าสหรัฐอเมริกาพร้อมที่จะทำสงครามในเอเชียและสร้างสังคมอเมริกันให้มีคุณภาพตามโครงการที่เรียกว่า “Great Society” ได้ทั้ง ๒ อย่างก็ตาม แต่เขาก็ยอมรับว่าสหรัฐอเมริกาไม่สามารถทำสิ่งที่ต้องการทั้งหมดได้ในขณะเดียวกัน จอห์นสันจึงไม่ได้ผลักดันให้รัฐบาลขยายการดำเนินงานต่าง ๆ เพื่อแก้ไขปัญหาภายในประเทศในช่วงนี้ นอกจากนี้ กลุ่มอนุรักษ์นิยมยังคัดค้านงบประมาณที่จอห์นสันเสนอในโครงการที่เป็นปัญหาสำคัญ ๆ ของประเทศลงอย่างมาก อาทิ การแก้ไขปัญหาความยากจน ประธานาธิบดีจอห์นสันจึงต่อสู้เพียงเพื่อให้โครงการเหล่านี้ยังคงอยู่และมีเงินทุนเพียงพอที่จะดำเนินการต่อไป

การจลาจลของชนผิวดำในเมืองใหญ่ ๆ ของสหรัฐอเมริกาที่เกิดขึ้นเป็นครั้งคราวต่อเนื่องมาหลายปีถึงจุดสูงสุดในฤดูร้อน ค.ศ. ๑๙๖๗ ประธานาธิบดีจอห์นสันยอมรับว่าการจลาจลดังกล่าวแสดงให้เห็นว่าการแก้ไขปัญหาในเมืองใหญ่ไม่ได้ทำอย่างเต็มที่ แต่ตัวเขาเองก็ไม่ได้เสนอโครงการใหม่ ๆ ที่น่าสนใจหรือขยายโครงการสำคัญที่มีอยู่แล้วแต่อย่างใด อย่างไรก็ตาม ประธานาธิบดีจอห์นสันได้นำเสนอร่างกฎหมายที่มีมาก่อนหน้านี้ และพยายามผลักดันให้ผู้นำในวงการธุรกิจอุตสาหกรรมช่วยแก้ไขปัญหาความยากจนในเมืองใหญ่ ๆ ดังกล่าว

ในขณะนี้สงครามเวียดนามได้กลายเป็นปัญหาที่สำคัญที่สุดของประธานาธิบดีจอห์นสัน เขายังคงปฏิเสธข้อเสนอแนะของหลายฝ่ายที่เห็นว่าควรยุติการทิ้งระเบิดเวียดนามเหนือ ขณะที่คณะที่ปรึกษาของเขายังคงกดดันทางทหารต่อเวียดนามเหนือต่อไป

ใน ค.ศ. ๑๙๖๘ จำนวนทหารอเมริกันในเวียดนามเพิ่มขึ้นเกือบถึง ๕๐๐,๐๐๐ คน อย่างไรก็ตาม เวียดนามและเวียดนามเหนือได้โจมตีบุกหนักโดยฉับพลันในวันตรุษเวียดนาม (Tet Offensive) เมื่อต้น ค.ศ. ๑๙๖๘ โดยสามารถโจมตีข้ามพรมแดนเข้ามาถึงเวียดนามใต้และยึดเมืองสำคัญ ๆ ได้หลายเมือง อีกทั้งยังสามารถบุกเข้าไปในบริเวณสถานทูตสหรัฐอเมริกาในกรุงไซ่ง่อน (Saigon) แม้ว่าสหรัฐอเมริกาและเวียดนามใต้จะสามารถกู้สถานการณ์ไว้ได้ในเวลาต่อมา แต่ก็ได้รับความเสียหายอย่างมาก เหตุการณ์ในครั้งนี้ขัดแย้งอย่างสิ้นเชิงกับภาพลักษณ์ด้านบวกของสงครามเวียดนามตามที่ชาวอเมริกันรับรู้ อีกทั้งยังทำให้ฝ่ายที่วิพากษ์วิจารณ์ประธานาธิบดีจอห์นสันได้รับความน่าเชื่อถือมากขึ้น

ขณะเดียวกันผู้วิจารณ์ประธานาธิบดีจอห์นสันจากพรรคเดโมแครต ๒ คน ได้แสดงตนเป็นคู่แข่งของจอห์นสันเพื่อชิงตำแหน่งประธานาธิบดีในนามพรรคเดโมแครต คนแรกได้แก่ วุฒิสมาชิกยูจีน แมกคาร์ที

(Eugene McCarthy) ซึ่งได้รับเสียงสนับสนุนเกินคาดในการแข่งขันเลือกตั้งขั้นต้นที่มลรัฐนิวแฮมป์เชียร์ (New Hampshire) ส่วนอีกผู้หนึ่งได้แก่ วุฒิสมาชิกรอเบิร์ต เคนเนดี (Robert Kennedy) ซึ่งได้ประกาศในเวลาต่อมาว่าเขาจะลงแข่งขันชิงตำแหน่งประธานาธิบดีเช่นกัน

จากสถานการณ์ต่าง ๆ ดังกล่าว ทำให้ประธานาธิบดีจอห์นสันประกาศตัดสินใจครั้งสำคัญ ๒ อย่าง ในวันที่ ๓๑ มีนาคม ค.ศ. ๑๙๖๘ อย่างแรก ได้แก่ การหยุดการทิ้งระเบิดในเวียดนามเหนือเกือบทั้งหมด ประการที่ ๒ ได้แก่ การที่เขาจะไม่ลงสมัครแข่งขันชิงตำแหน่งประธานาธิบดีอีกวาระหนึ่ง โดยเขาได้กล่าวทางโทรทัศน์ต่อชาวอเมริกัน

ทั้งประเทศว่า *"I shall not seek, and I will not accept, the nomination of my party for another term as your president."* จากนั้นการเจรจาสันติภาพระหว่างสหรัฐอเมริกา กับ เวียดนามเหนือก็ได้เริ่มขึ้นที่กรุงปารีสในเดือนพฤษภาคม ค.ศ. ๑๙๖๘

แม้ว่าประธานาธิบดีจอห์นสันจะหยุดการทิ้งระเบิดเวียดนามเหนือทั้งหมดในวันที่ ๑ พฤศจิกายน ค.ศ. ๑๙๖๘ แต่การเจรจาสันติภาพที่กรุงปารีสก็ไม่คืบหน้าแต่อย่างใด ยิ่งกว่านั้นการที่รัสเซียรุกรานประเทศเชกโกสโลวาเกีย (Czechoslovakia) ในเดือนสิงหาคม ค.ศ. ๑๙๖๘ ยังทำให้ความหวังของประธานาธิบดีจอห์นสันในการประชุมสุดยอดเพื่อลดกำลังอาวุธและแก้ไขปัญหาอื่น ๆ มีอุปสรรคมากขึ้น จนกระทั่งวันสุดท้ายที่ประธานาธิบดีจอห์นสันพ้นจากตำแหน่งเมื่อวันที่ ๒๐ มกราคม ค.ศ. ๑๙๖๙ ความหวังของเขาที่จะสร้างสันติภาพขึ้นในโลกก็ยังไม่เป็นผล

ลินดอน เบนส์ จอห์นสัน ได้อุทิศตนให้แก่งานการเมืองมาตลอดชีวิต เขาได้ครองอำนาจอันยิ่งใหญ่ยากที่จะหาผู้ใดเทียบได้ และเขาก็ได้ใช้อำนาจดังกล่าวเพื่อเปลี่ยนแปลงสังคมอเมริกันให้ดีขึ้น อย่างไรก็ตาม

จอห์นสันได้พยายามกระทำหลายสิ่งหลายอย่างมากกว่าที่ทรัพยากรของชาติจะเอื้ออำนวย การกระทำของเขาในบางกรณีก็เกินกว่าตำแหน่งหน้าที่และความสามารถของเขาก็ทำได้ จอห์นสันพยายามควบคุมสถานการณ์ในเวียดนามที่อยู่ห่างไกลจากสหรัฐอเมริกาออกไปหลายพันไมล์ ขณะเดียวกันก็ตั้งใจที่จะปรับปรุงวิถีชีวิตชาวอเมริกันให้ดีขึ้นความสำเร็จของจอห์นสันจึงถือว่าไม่ธรรมดา เพียงแต่ว่าปัญหาต่าง ๆ ที่เขาต้องเผชิญนั้นใหญ่โตเกินกว่าที่เขาจะแก้ไขได้

หลังเกษียณอายุ จอห์นสันกลับไปใช้ชีวิตในไร่ของเขาที่มีชื่อว่า LBJ Range ที่มลรัฐเท็กซัส และใช้เวลาเขียนบันทึกที่มีชื่อว่า **The Vantage Point** (1971) นอกจากนี้ ยังดูแลการก่อสร้างห้องสมุดลินดอน เบนส์ จอห์นสัน (Lydon Baines Johnson Library) และวิทยาลัยการปกครองที่มหาวิทยาลัยแห่งมลรัฐเท็กซัส (University of Texas) ที่เมืองออสติน (Austin) จอห์นสันถึงแก่อสัญกรรมด้วยโรคหัวใจเมื่อวันที่ ๒๒ มกราคม ค.ศ. ๑๙๗๓ ที่เมืองซาน อันโตนิโอ (San Antonio) มลรัฐเท็กซัส ขณะอายุ ๖๕ ปี.

Abstract   **Lyndon Baines Johnson (1908-1973)**

Supatra N. Wannapin

Editorial Board in World History Encyclopaedia Editorial committee: America, The Royal Institute, Thailand

Lyndon Baines Johnson was the 36th president of the United States (1963-1969) from the Democrat Party. He was in the House of Representatives (1943-1947) and in the Senate (1949-1961) from Texas. Johnson had been the majority leader in the Senate from 1956-1961 which made him one of the greatest political figures of the United States. He was a very skillful politician in getting members of the Congress for important votes. During his presidential time Congress had passed several major reform bills on economy, society , and poverty. However, his escalation of the U.S. military for victory of the war in Vietnam had contributed to swelling public demonstrations which finally led to his announcement not to seek presidential reelection in 1968.

Key words: Lyndon Baines Johnson, The Democrat Party, The House of Representative, The Senate